– ותנא תונא אאידך דר' חייא. אנן סהדי דמאי דתפיס האי כולי And the תנא הונא is referring to the other ר' הייא. We are witnesses that whatever this one holds, etc.

OVERVIEW

מלוה partially taught (ר"ח קמייתא) that if two עדים partially support the concerning his loan, the לוה (who denied everything) is obligated to swear that he does not owe the remainder (that which the עדים do not testify about). The גמרא initially stated that our שנים אוחזין supports ר"ח קמייתא. Each litigant claims that the other must give him the entire טלית. One claimant (ראובן) possesses half the טלית, which is considered as if עדים testify that he owns half the טלית. The result is that in order for the other litigant (שמעון) not to be obligated to give up the טלית completely, שמעון must swear. This seems (superficially) to parallel the case of המרא. The גמרא rejected this proof because in the case of רה"ק only the מלוה has עדים that partially support him, [if the לוה would have עדים to (partially) support him that he does not owe more than fifty, then he would certainly not be required to swear]; while in the משנה both litigants have עדים to support them and nevertheless they are required to swear. It is therefore obvious that the שבועה of the משנה is not connected to גמרא. The גמרא recanted and said that the משנה supports דר"ח who maintains that there is a שבועת מוב"מ even by הילך. There is a dispute between רש"י and תוספות how to interpret this proof.

- פירש רש"י care בירש רש"י explained that since the holding of the עדים in the משנה is like עדים are testifying that half belongs to him, therefore each one swears on account of the first ruling of ר"ד, that when עדים support half your claim (as is the case in the משנה) the opposing party is required to swear on the other half.

תוספות disagrees with פירש"י:

וקשה כיון דלא מצי לאוכוחי הך ברייתא³ דהילך אלא מכח קמייתא –

_

 $^{^{1}}$ בד"ה ותנא תונא כו'.

 $^{^2}$ It (superficially) appears that רש"י (at this point) is ignoring the question of כי היכי דאנן סהדי להאי וכו'. We are concentrating on the הילך aspect of this case. The case of the מאי זתפיס (because הילך [because משנה (in our חיוב שבועה והילך (הוא [and our חיוב שבועה במשנה במשנה לחיוב שבועה [and our משנה לחיוב שבועה לחיוב שבמשנה לחיוב שבמשנה לחיוב למשנה במשנה לחיוב למשנה במשנה לחיוב למשנה במשנה לחיוב למשנה משנה לחיוב שנועה למשנה במשנה לחיוב שנועה שבועה שבועה which is a proof to הילך לחיוב שנחים למשנה שבמשנה לחיוב שנועה שבועה שבועה שבמשנה לחיוב שנחיוב למשנה שבמשנה לחיוב שנחיוב למשנה שבמשנה לחיוב שנחיוב למשנה לחיוב למשנה לחיים למשנה לחיוב שנחיוב למשנה לחיוב שנחים למשנה לחיוב שנחיוב למשנה לחיוב למשנה למשנה למשנה לחיוב למשנה למשנה

³ The רש"ש amends this to read בתרייתא'.

And it is difficult to accept this explanation. Since we cannot prove this latter הילך of הילך, unless we accept the first מרא. then the גמרא -

לימא ותנא תונא אקמייתא⁴ –

should have said ותנא תונא on the first ברייתא of ד"ח as well.

חוספות offers his interpretation:

- לכך יש לומר דאנן סהדי לאו דוקא

Therefore one can say, that the expression, that 'we are witnesses that whatever each one is holding is הילך; is not precise -

- דמאי דתפיס מחשבינן ליה השתא טפי מהעדאת עדים

For that which he grasps is considered in his favor more than if witnesses merely testified that it is his, but rather -

וחשיב כאילו מודה ליה⁵ דדידיה הוא⁶ –

It is considered as if his adversary admits that it belongs to him.

תוספות (finally) asks:

אך קשה דמכל מקום איכא למיפרך –

However, there is a difficulty with this explanation as well, **for we can ask** than in any event -

- דמתניתין כי היכי דהאי מודה להאי נמי מודה להאי נמי מודה להאי מודה להאי דמתניתין כי היכי דהאי מודה להאי האי נמי מודה להאי האי נמי מודה to him and nevertheless they both swear -

כדפריך אקמייתא ומאי תיקן –

Just as the גמרא גמרא asked concerning the proof on the first כר"ח; so what is improved by saying the אידך דר"ח on אידך דר"ח, when the same question remains.

מוספות answers:

.

 $^{^4}$ The אידך דר"ח אידך לפמר מוב"מ does not remove the שבועת מוב"מ. If we wish to substantiate this from the שבועה (which is a case of משנה (which is a case of משנה (which is a case of משנה מוב"מ) we must first ascertain that our משנה is a case of מוב"מ. It can be a case of מוב"מ only if we assume העדאת עדים that העדאת עדים is the equivalent of מוב"מ. Therefore, argues כי היכא דאנן סהדי וכו' por none. At this point תוספות מוספות הדאנו סהדי וכו' סהדי וכו' מוספות העדאת עדים וחספות מוספות העדאת עדים שבי וחספות מוספות העדאת עדים ווחספות העדאת עדים שבי ווחספות מוספות מוספות מוספות מוספות העדאת עדים שבי ווחספות מוספות ווחספות מוספות מו

⁵ An admission from an adversary is stronger than witnesses, for witnesses can be contradicted but not an admission. See (both) עמוד on the previous . צמוד See (however) 'Thinking it over'.

⁶ The explanation of the גמרא would be as follows. The מוב"מ is a case of מוב"מ since מה דתפיס האי מוב"ץ; it is as if his adversary is מודה to half. This הודאה is accompanied by אידך הוא for הילך הוא הילך הוא הילך הוא הילך הוא הילך הוא However, it does not prove אידך דר"ח, for the חיוב שבועה of the is on account of משנה and not משנה. (We are still ignoring the יכי היכא דאנן סהדי להאי וכו'

ויש לומר דהשתא נמי מוכח מכח טעמא דבסמוך –

And one can say; that even now (at this point in the discussion) the גמרא also depended on the reason the גמרא will mention shortly; namely that -

- אי הילך פטור לא הוי מתקני רבנן שבועה דליכא דכוותה באורייתא - would not have instituted a series שבועה from a שבועה would not have instituted a - תורה for which there is no counterpart in the - תורה

- אבל לרבי חייא קמייתא כי נמי בהעדאת עדים פטור However, concerning the first ר"ה there is no proof, for even if העדאת עדים is from a שבועה in opposition to ר"ח, nevertheless -

-מתקני רבנן שבועה במתניתין דחשיב הודאה במאי דתפיס חבריה שבועה במתניתין שבועה for it is considered that each one concedes that part of the שלית which his friend is grasping.

הוספות is not satisfied:

ודוחק דלפי זה הא דלא קאמר ותנא תונא אקמייתא –

And this explanation is lacking! For according to this explanation, the reason the גמרא did not say the ותנא תונא אקמייתא, is -

משום דמאי דתפיס חשיב כהודאה –

Because grasping is considered admission and not העדאת עדים -

וו לא היתה פירכתו למעלה אלא מטעם כי היכי דאנן סהדי להאי¹⁰ כולי:

But this was not his original refutation previously, but rather his refutation was that just as we are witnesses for this one, etc. we are witnesses for the other. מוספות does not answer this question.¹¹

_

 $^{^8}$ It is obvious that the שבועה is not a שבועה סל מוב"מ (because of the 'כי דהאי וכו'), but rather a מוב"מ (because of the פטור משבועה אבועה וח a case which is so similar to הילך.

⁹ Even if משנה מחייב cannot be שבועה, it would have no reflection on our משנה, for the משנה of our משנה is based on שבועת מוב"מ since (according to מאי דתפיס האי as if the other concedes it to him like a regular מוב"מ; it is not based at all on הדאת עדים.

¹¹ See גאוו צבי and אמ"ה # 74.

SUMMARY

According to ותנא תונא חונא proves that there is a הילך by הילך שבועת מוב"מ proves that there is a אנן סהדי from the fact that there is a שבועה (through משנה of אנן סהדי from the fact that there is a שבועה is a case of הילך.

תוספות rejects this for if the שבועת is on account of העדאת so there is proof for העדאת as well.

שבועת explains that מאי דתפיס is equivalent to a (במקצת). The שבועת הודאה במקצת. The שבועת is then (similar to) a שבועת מוב"מ when there is המשנה. There is no proof however to משנה (since our משנה is considered as מוב"מ but not העדאת עדים).

The גמרא at this point already knew that the משנה is a שבועה דרבנן, however if would be פטור there would be no גמרא as the אמרא as the גמרא הילך by הילך as the גמרא

The difficulty that remains is that according to the גמרא there is no proof for because כי דאנן סהדי להאי וכו'. However according to חוספות there is no proof to העדאת עדים because הודאת בע"ד is העדאת עדים הודאת עדים.

THINKING IT OVER

תוספות claims ^{12} that when the גמרא states 'הוכי האי דתפיס האי, it does not mean that we are merely witnesses that it belongs to the חופס, but rather it means that it is considered as if each one admits that whatever the other is מודה belongs to the מודה. Seemingly how can we say that each one is מודה that the other owns half; when each one claims כולה שלי? ^{13}

-

¹² See footnote # 5.

¹³ See נח"מ and סוכ"ד אות יט.